

Parnevik och etiketten

Hösten 1999 stod det att läsa i bladen att jag sålt min snusfabrik och skulle flytta till Spanien. Jag fick då ett mail från Bosse Parnevik där han hälsade mig välkommen och skrev att då måste vi träffas. Jag skrev väl någonting som tack och tänkte sedan inte mer på saken. Bosse och jag träffades på 60- och 70-talen när jag framträdde på de krogar han var delägare i och då jag körde två krogshower på hans och Wallmans restaurang Nya Bacchi. Sedan jobbade vi i Lasse Holmqvists show på restaurang Kronprinsen i Malmö tillsammans med Lena Andersson och Ingemar Nordströms orkester. Mer än så känner vi inte varandra. Vi har aldrig umgåtts privat.

Den 23:e april 2005 såg jag Bosse sitta vid ett långbord i den svenska paviljongen under internationella dagarna i Fuengirola. Lokalen var fullsatt men jag banade mig fram genom myllret, sträckte fram högerkardan och sa -Hej Bosse! Min glada hälsning besvarades med ett surmulet: -Varför hälsar du inte på min fru? Har ni aldrig träffats? Vid hans sida satt en dam som jag då hälsade på och sen gick jag tillbaka till min plats. Situationen var pinsam och jag surnade till lite i efterhand.

Varför hälsade jag inte på fru Parnevik först, som sig bör. Jo, det har sin förklaring. Bosse och jag hade inte setts sedan Malmö i december 1972 och då var inte hans fru med. Om jag överhuvudtaget träffat henne så måste det ha varit, som hastigast, vid något enstaka tillfälle, för mer än 33 år sedan. Det må vara mig förlåtet om jag inte mindes det och kände igen henne och utseendet kan ju ha förändrats en aning på dryga tre decennier.

Vårt svenska orakel i etikettsfrågor; Margareta Ribbing, sa en gång i ett TV-inslag att det största etikettsbrott man kan göra sig skyldig till är just att påpeka någon annans etikettsbrott. Det var just det Bosse gjorde sig skyldig till då vi möttes i paviljongen. Etikettsregler är bra när man vill göra umgänget angenämt men de bör inte användas som tillhyggen. Nu är väl detta inget framtida problem då risken att vi skall mötas igen är ganska så osannolik då det är 33 år mellan träffarna och då jag nu hunnit fylla 72.